

A causa 14/V/1977 de la pluja

Una sèrie de fets o circumstàncies, representats per mitjà de grups nominals, poden ésser la causa de determinades accions, expressades per mitjà de formes verbals. Cal aleshores, un nexa o mot d'enllaç entre aquests dos elements, que ha d'ésser un terme prepositiu, el més usual dels quals, en aquests casos, és la locució a causa de. No vam sortir de casa a causa de la pluja és un exemple típic -el temps, bo o dolent, és sovint la causa del que fem o deixem de fer- que, a més, és el que figura al Diccionari Fabra.

En lloc de la locució a causa de s'usa molt sovint «degut a»: No vam sortir «degut a» la pluja. L'ús del terme prepositiu «degut a», que és un calc literal del castellà, ha estat reiteradament denunciat i combatut, però és cert que costa d'eliminar-lo del tot. En un article, no pas extens, que acabem de llegir, hi apareix sis vegades pel cap baix, en totes les ocasions en què, a l'autor, li cal indicar la causa dels fets que reporta. Aquesta insistència que podem observar encara en l'ús del terme «degut a», justifica, creiem, que per la nostra part insistim també a combatre'l i a recordar l'existència de la locució a causa de amb què cal, habitualment, substituir-lo: Ho tornem a dir a causa de la seva importància.

Afegim-hi, però, que el conjunt degut a pot ésser perfectament correcte en una frase com El bon resultat és degut a la seva aplicació en què clarament s'adverteix que degut no forma part d'un terme prepositiu sinó que és un participi passat atribut a un substantiu (resultat, amb el qual ha de concordançar. Anàlogament, doncs, diríem: La victòria fou deguda a la vostra col·laboració. Podríem afirmar que la possibilitat de concordança del conjunt degut a amb un substantiu esmentat és la prova de la seva correcció.

ALBERT JANE